

[J. Chr. Jensen.]

strum, som allerede var forældet, da Loven kom til Verden den 12. April 1889.

Denne Lov har saa mange Synder paa sin Samvittighed, at man hurtigst muligt burde mane den i Jorden. Jeg har gennem de sidste 15 Aar ved de forskellige Finanslovbehandlinger bedt de skiftende Ministre om at tage dette Spørgsmaal op til Løsning. Den nugældende Lov blev udarbejdet allerede i 1878; i 11 Aar laa man og skændtes om den i Grundejerkredse, mellem Ingeniører, Arkitekter og Læger, saa langt et Tidsrum gik der, før Loven blev gennemført, altsaa i 1889. Man har da ogsaa i Tidens Løb gjort en Masse Tilløb til at faa denne Lov ændret, men uden Resultat. I 1915 kom et Lovforslag i den Retning til Behandling. Efter en indgaaende første Behandling i Landstinget blev det henvist til et Udvalg, og dér har det sovet sin Tornerosesøvn siden, altsaa i omtrent 20 Aar.

Jeg ved ikke, hvordan jeg skal udtrykke mig for at faa Ørenlyd i denne Sal, men jeg kan sige, at ikke en eneste bygningskyndig i denne By vil modsige mig, naar jeg kalder denne Lovs fortsatte Bestaaen en Skamplet paa vort Samfund. Jeg kan imidlertid ikke faa Lejlighed her til at motivere dette, da det ikke er Forslag til en ny Bygningslov, som er til Behandling; men jeg har dog villet gøre disse Bemærkninger, og jeg har fundet denne Anledning særdeles passende til igen at opfordre dem, der nu skal have med dette Lovforslag at gøre, til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til en velvillig og hurtig Behandling i Rigsdagen.

Christensen (Høng): Paa mit Partis Vegne kan jeg tilsige en velvillig Behandling af dette Lovforslag, som den ærede socialdemokratiske Ordfører nu har gjort Rede for; men jeg maa dog tilføje, at mit Parti paa visse Punkter maa tage Forbehold. Den foreslaaede Affattelse af Bygningslovens § 14, saaledes som denne er ændret ved Lov af 13. April 1923, indeholder en Bemyndigelse for Kommunalbestyrelsen, som gaar langt ud over den hidtil gældende Ret, idet Ekspropriation herefter vil kunne ske ikke blot af Hensyn til Byggeforholdene, men ogsaa i andre almenyttige Øjemed, f. Eks. ved Placering af Skoler, Elektricitetsværker o. l.; ja, man kan vel sige, at Lovforslaget, som det er affattet, ogsaa indbefatter Indretning af Parker, Idrætshuse og andre lignende Ting.

Maaske er denne Bemyndigelse paa visse

Punkter for vidtgaaende, og hvis det maa vise sig, at den gaar videre end Bygningsloven for Frederiksberg af 1897, som ogsaa blev omtalt af den ærede foregaaende Taler, maa mit Parti tage Forbehold imod saadanne videre gaaende Bestemmelser.

Vi kan imidlertid billige, hvad der i Forslagets Motiver er anført om det ønskelige i at udskille visse Arealer, overvejende til industrielle Anlæg, saaledes at andre Bydele kan fritages for de Ulemper, der uundgaaeligt følger med disse Anlæg, og kan indrettes udelukkende med Beboelsesbygninger. En saadan Ordning maa betegnes som et stort Gode for Samfundet.

Vi kan ligeledes give vor Tilslutning til Saneringsbestemmelserne med Hensyn til Nedrivning af ældre Bygninger i visse Kvarterer og Opførelse af tidssvarende Nybygninger i deres Sted. Ligeledes sympatiserer vi med Bestræbelserne for at finde passende og egnede Pladser til Skoler, Gas- og Vandværker o. lign.

Da Lovforslaget tilmed imødekommer bestemte Ønsker fra Københavns Kommunalbestyrelse, og Industriraadet ligeledes har anbefalet den paatænkte Ordning vedrørende Fabriksanlæggene, kan vi gaa med til § 1 i Lovforslaget. Da de samme Forhold taler til Gunst for den foreslaaede Ordning for de indlemmede Bydele som for den gamle By, kan vi ogsaa gaa med til § 2, 1ste Stykke, alt for saa vidt Lovforslaget holder sig inden for Rammerne af Bygningsloven for Frederiksberg. Denne har i den Tid, der er gaaet, vist sig at virke tilfredsstillende, og det er derfor ikke urimeligt, at København faar en Lovgivning paa dette Omraade, der svarer til den, der gælder i Nabo-distrikterne.

Et Forbehold maa vi derimod tage med Hensyn til den i § 2, 2det Stykke, foreslaaede Bestemmelse, hvorefter Lovforslaget ogsaa vil kunne komme til at omfatte Købstæderne. Jeg mener ikke, at der i Købstæderne er den samme Trang til at udvide Ekspropriationsretten, som der er i Hovedstaden; i hvert Fald kan det vel næppe være Tilfældet i de smaa Købstæder. Naturligvis kan det offentlige have en vis Interesse i, at Byplaner og lignende Ordninger bliver reguleret; men en saadan Ordning vil altid lægge visse Byrder og Ulemper over paa de private Borgere, og efter min Formening bør man, saadan som vi nu engang har ordnet vort Ekspropriationsvæsen, ikke gaa til Ekspropriationslove uden tvingende Grunde. Samfundets Interesse i Ekspropriationen maa i alt Fald være meget stor for at opveje Ulemperne for de private.